

„Erőm és pajzsom az ÚR, benne bízok szívem. Ő megsegített, ezért vidám a szívem, és énekelve adok neki hálát. Az ÚR az ő népének erőssége, felkentjének megsegítő ereje.” (Zsolt 28,7-8)

Igen nehéz napokat élnek meg épp a végzősök szerte az országban. Négy év tudásáról számot adni most különösen nagy megpróbáltatást jelent, közel fél évnyi digitális oktatással a hátuk mögött. Izgalom, megfeszített tanulás, témakörök találgatása heteken, hónapokon át, hiszen ennek a pár napnak súlya van: a továbbtanulás, a jövő. Ebben a hősies helytállásban olyan szívesen bíztatnánk őket Star Wars-os fordulattal: „Az erő legyen veletek!” Kell az erő, hogy nap-nap után teljesíteni tudják a vizsga feladatlapok adta próbákat, hogy ne adják fel, amikor nem jut eszükbe hirtelen a jó megoldás.

Kell az erő a felnőtt életben is a későbbiek során, hiszen a munkavégzés évtizedeken át komoly megpróbáltatást jelent, különösen napjainkban, amikor folyamatosan teljesíteni kell, tanulni és bizonyítani. Erő és áldozat nélkül nem megy az otthoneremtés, a gyermeknevelés, de még a párkapcsolat sem. Mindenki életében vannak olyan terhek, amelyeket nehéz cipelni, veszteségek, amelyek elhordozása kín, és változások, amelyek megpróbálják a legerősebbeket is, hiszen a bizonytalanság, az új élethelyzetek sokat kivesznek belőlünk.

Milyen erőről is beszélünk, honnan lesz erőforrásunk, kire, vagy mire támaszkodunk? Egyáltalán nem mindegy! Önmagunkra talán? Sokan gondolják így! Igen ám, de néhány rosszul meghozott döntés, csalódás önmagunkban könnyen rávilágít, hogy saját magunkra támaszkodni nem elegendő az életben. Másokra tekintve valóban könnyebb, de aki már átélte, hogy elhagyták, becsapták, az aligha bízik csupán emberekben. Az eszmék, ideológiák akaratlanul és kikerülhetetlenül is hatnak ránk az információáradat világában, de bizony rángatnak is bennünket hol erre, hol arra, vagyis ingoványos területet jelentenek. Sokan a pénzben bíznak, mondván, minden és mindenki megvehető – vallják. Lehetséges, de épp egy járványos időszak vége felé az anyagiak mindenhatóságát is felül kell bírálni.

A zsoltáros arról vall, hogy az ő erőforrása Isten, aki pajzsa, segítsége népének. Olyan valaki, aki hívható, jelenvaló, nem változó. Pajzs, ami megvéd, amikor csak úgy záporoznak ránk az élet nyilai, sőt Ő maga az erő, aki megsegít, merthogy nem távoli, elvont, hanem nagyon közeli, megtapasztalható és valóságos – különösen az emberpróbáló időkben.

„Egy szombat reggel egy kisfiú a homokozójában játszott. Ott volt nála egy doboznyi autója és teherkocsija, a műanyag vedre és egy fényes, piros műanyag lapát. Ahogy utakat épített, és alagutakat ásott a puha homokban, talált egy nagy követ a homokozó közepén. A fiúcska körül ásta a követ, és így sikerült kiszabadítani a homokból. Nem csekély vesződséggel nyomta-taszította a követ a lábával. (A fiúcska nagyon kicsi volt, a kő meg nagyon nagy.) Amikor a homokozóláda falához ért a kövel, azt látta, hogy nem tudja átgurítani rajta.

A kisfiú csak tolt, nyomta, és a lapáttal feszítve emelte, de valahányszor azt gondolta, hogy előbbre jutott, a kő megbillent, és visszaesett a homokozóba. A kisfiú morgott, küszködött, taszította, lökte – de csak annyit ért el, hogy a kő visszagurult, és meghorzsolta pufók ujjait. Végül csalódottságában sírva fakadt.

Közben édesapja a nappali ablakából követte az események alakulását. Ahogy eleredtek a könnyek, egy óriási árnyék vetődött a homokozóban sírdogáló kisfiúra. A fiúcska édesapja volt az. Szelíden de határozottan kérdezte: – Fiam, miért nem vetted be minden rendelkezésedre álló erőt? A kisfiú megsemmisülten zokogta:

- De hát ezt csináltam, apa, hát azt csináltam! Minden erőmet beleadtam!

– Nem, fiam – helyesbített az apa kedvesen. – Nem adtad bele minden erődet. Nem kértél meg engem.

Azzal az édesapa lehajolt, megragadta a követ, és kirakta a homokozóból.

(Wayne Rice – Fején a szöget)